

Foto: Dennis F. Beek

Variatie met eenvoud blijft kenmerk van Poëzie Veendam

■ VEENDAM - De 'kassa' van Poëzie Veendam symboliseerde ook in de dertiende versie de eenvoud van het evenement. Op tafel bij beide organisatoren stond een vierkant doosje, in huisvlijt gevouwen uit strokarton en rondom met viltstift van het opschrift POEZIE voorzien. Hierin konden de deelnemers hun bijdrage in de onkosten kwijt: tweevijftig. Terwijl een kop koffie in het artistencafé van Veenlust al twee gulden kost...

Troef
Liefdewerk (voor de kunst van schrijven en voordragen) is dus nog altijd troef bij Wildervankster Wil Voordenhout en haar assistent (bij afwezigheid van de in Australië vertoevende Jan J. Boer) Okko Waijer uit Gieten. Een dorp, dat trouwens

telkenjare in Veenlust voor 'jong bloed' zorgt. Nu lieten Remco Wilkens en Jan Holtman hun adermet de vrije vorm wellen. Daarbij waren A4-afdrukjes van de tekst beschikbaar voor de liefhebbers. In modern contrast met bijvoorbeeld Reinder Ekkelboom, beoefenaar van het degelijke metrische handwerk uit de Nederlandse school: *...we leven in de laatste tijd...* (geschreven overigens ver voordat van de Golfoorlog sprake was) met *...paarse horizonten...* Hij had een stapeltje van zijn professioneel uitgevoerde bundeltje 'Verbeelden' te koop. In menig opzicht variatie dus, niet alleen in proza en poëzie. Meer dan de helft van de 24 deelnemenden droeg eigen werk in het Gronings voor. Onder meer over vroeger, toen het

altijd mooi weer was (Wim Dussel), een merkwaardige (horror) belevenis en een dito dorpsfiguur (Roeli Meijer), een gesprek aan de tap (Henk Puijster), een uitgewerkte anecdote: gebit zoek... (Gé Klatter), een origineel verhaal met een Grunneger 'light verse' (Antje Smit-Hazewinkel).
Dat waren al bekende namen op het programma en daaraan lieten Jan Iden en Reinder Hiemstra zich nog toevoegen. Zij bleken terdege werk te maken van resp. de sonnetvorm (*...miggelende miezegheid...*) en van het zoeken naar treffend verwoorde natuurbeelden: *...wied spijt de dag zien gal...* Anderen hadden weer *...opgeschreven wat ik voelde...* Dat kan een zuiver persoonlijke emotie blijven, als tekst en voordracht niet (duidelijk ver-

staanbaar gezegd) óver komen. Met de *bon mots* van Martha Achterhof was dat wel het geval. Ze houdt niet van stofdoeken. Daarom ligt er haar huis zoveel stof tot nadenken... En tot (kort) opschrijven dus.

Ik wou dat ik een vlam was verzuchtte een ander. Nou, wie schrijft en de moed heeft dat anderen te doen horen, denkend, dat ze er iets aan hebben, behoeft aan het verwarmende effect van zijn of haar (zondags)bezigheid niet te twijfelen. Alleen zou ik nog wel wat meer óver dan van de meeste schrijvende zelf willen horen. Zo'n korte inleiding kost niets meer dan wat tijd. Dat moet kunnen, omdat de deelnemers prijzenswaardig kort van stof in hun voordrachten waren.
Johan Poppen

▲ Aandacht voor de variatie: Gronings en Nederland verhalen en gedichten door de makers zelf met vooral elkander als gehoor, voorgelzen

WC
28-1-91